

„Őrizd meg a rád bízott kincset a Szentlélek erejével, aki bennünk lakik.” (2Tim 1,14)

Pál apostol írja ezt Timóteusnak, a „hitben igaz fiának”[1], akivel együtt evangelizált, és akire rábízta az efezusi közösséget.

Pál érzi, hogy közeleg a halála, ezért bátorítja őt komoly vezetői feladatában. Timóteus ugyanis egy „kincset” kapott, a keresztény hit összegzését, úgy, ahogy az apostolok továbbadták, és az ő felelőssége, hogy maga is hűségesen adja tovább a következő generációknak.

Pál számára ez azt jelenti, hogy óvja és ragyogtassa föl a kapott ajándékot, még az életét is legyen kész odaadni, hogy terjessze az evangélium örömhírét.

„Őrizd meg a rád bízott kincset a Szentlélek erejével, aki bennünk lakik.”

Pál és Timóteus megkapták a Szentlélek fényét, ez a biztosítéka fontos feladatuknak, pásztorként és az evangélium hirdetőiként. Az ő és utódaik tanúságtétele által érkezett el hozzánk is az evangélium örömhíre.

Ehhez hasonlóan minden kereszténynek küldetése van saját környezetében a társadalomban és a vallási közösségben egyaránt, hogy építse a család egységét, nevelje a fiatalokat, elköteleződjön a politikában vagy a munkában, törődjön az elesettekkel, a megélt evangélium fényével világítsa meg a kultúrát és a művészetet, és Istennek szentelje az életét a testvérek szolgálatában.

Ferenc pápa még azt is mondja a fiataloknak: „[...] minden embernek küldetése van [...]”[2]. 2019 októberére a Katolikus Egyház „rendkívüli missziós hónapot” hirdetett. Ez számunkra is lehetőséget kínál, hogy újra tudatosan törekedjünk tanúságot tenni a hitünkről. Szívünket az evangéliumi szeretet nyissa tágasra, ami befogadásra, találkozásra és párbeszédre vezet.[3]

„Őrizd meg a rád bízott kincset a Szentlélek erejével, aki bennünk lakik.”

Minden keresztény a Szentlélek „temploma”, ez lehetővé teszi, hogy fölfedezze és megőrizze a rábízott „kincseket”, sőt gyarapítsa és mások szolgálatába állítsa. A legfőbb „kincs” az Úr Jézusba vetett hitünk. Nekünk, keresztényeknek föl kell indítanunk és táplálnunk ezt a hitet az imádságban, hogy aztán tanúságot téve a szeretetről tovább tudjuk adni.

Egy nemrég felszentelt pap meséli: „Rám bízta a híveket egy hatalmas plébánián az egyik brazil nagyvárosban. Szociális szempontból nagyon nehéz környezet ez, ahol az emberek nincsenek igazán tisztában a vallási hovatartozásukkal. Ugyanúgy részt vesznek a szentmisén, mint az ősi szertartásokon. Tudom, felelős vagyok azért, hogy evangéliumi hűséggel adjam tovább a keresztény hitet, de azt is szeretném, hogy mindenki érezze, befogadják a plébánián. Azért, hogy érezzék, becsüljük a hagyományaikat, úgy gondoltam, hogy az ősi hangszerek zenéjével tehetnék ünnepélyesebbé a szentmisét. Nagy odafigyelést kíván az a munka, de mindenki öröme szolgál, mert nem osztja meg a közösséget, hanem a nekünk örömet adó Isten hitében egyesít.”

„Őrizd meg a rád bízott kincset a Szentlélek erejével, aki bennünk lakik.”

Egy másik mérhetetlen kincs, amit Jézustól kapunk, az igéje: Isten Igéje.

„Ilyen hatalmas ajándék nagy felelősséget ró ránk. [...] Isten azért adta nekünk Igéjét, hogy gyümölcsöztessük. Életünkben, a világban végzett munkánkban látni akarja megvalósulni azt a mélyreható átalakulást, melyet az Ige képes véghezvinni. [...] Hogyan fogjuk tehát élni az e havi Igét? Úgy, hogy szeretjük Isten Igéjét, igyekszünk minél jobban megismerni, de főleg úgy, hogy egyre nagylelkűbben éljük meg, azért, hogy valóban lelki életünk alapvető táplálékává, mesterévé, lelkiismeretünk irányítójává, minden döntésünk, minden tevékenységünk szilárd alapjává váljon. [...] Az emberek lelkiismeretében nagy a zűrzavar, az összevisszaság; minden viszonylagossá és homályossá válik. Ha éljük Isten Igéjét, nemcsak védettek leszünk ezzel a súlyos veszéllyel szemben, hanem Jézus sokatmondó szavai szerint (vö. Mt 5,15-16) égő lámpásokká válunk, melyek fénye másokat is segíteni fog a tájékozódásban és abban, hogy visszataláljanak a helyes útra.” [4]

Letizia Magri

[1] 1Tim 1,2

[2] vö. Ferenc pápa üzenete a 2018. évi missziós világnapra

[3] Bővebb információkért lásd: www.october2019.va

[4] C. Lubich, *Az élet igéje* 1991. október, in Új Város, 1991/10.

forrás: fokolare.hu